

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl. ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 31. mal. serpana 1885.

List 31.

Premišljevanje in molitve za vse stanovce.

(Dalje).

Tretja stopinja kerščanske modrosti.

d) Dober, čist, pravi nameu.

Na barki, ki je jadrala v Ameriko, so bili med drugimi popotniki tudi kupec, po imenu Trafjak, in dva kapucina, P. Anton in P. Evdes. Kupec se je peljal čez morje, da bi dobro kupčijo vravnal in bogastvo si pridobil; kapucina pa sta šla kot misijonarja v novi svet duš za nebesa pridobivat.

Kupec se jame s kapucinoma pogovarjati in med drugim to-le reče: Malo manjka, da tudi jest nisem kapucin. Večkrat sem se že čez morje prepeljal, pa nobenkrat se nisem bogateji povernil; žene in družine tudi nimam, kaj toraj manjka, da nisem kapucin? P. Anton na to odgovori: Ker vam tako malo manjka, zakaj ne postanete v resnici in zares kapucin? Kupec pa nadaljuje: Samo še to pot bom storil in sicer, podal se bom še na otoke; če še zdaj ne bom srečniši, potem lahko še kapucin postanem. In na zadnje še pristavi: O kako so pač tisti srečni, ki so modrostni kamen našli; ni se jim potem treba nič več truditi, s tem kamnom si pridobé, karkoli hočejo! Če je temu tako, odverne P. Anton, potem vam je lahko pomagano; jest sam imam taki kamen in vam ga tudi dam, če ga želite. Kaj, če ga želim? zakliče ves iznenadeni kupec, le sem ž njim, in molí roko, da bi ga prijel. Pri teh besedah se približajo še drugi popotniki, radovedni, kakšen je ta kamen, ki človeka postavi naenkrat v največi srečo in blagostanje.

Ali našemu kapucinu se nič ne mudi in namesto kupcu vroče želje spolniti, ga nadalje vpraša: Ktere verste modrostnega kamna bi vi radi imeli? Kaj, ali je več verst tega kamna, se začudi kupec? Se vé da, odverne smeje kapucin; eden teh kamnom spreminja vsako rudo v srebro, drugi pa v zlato! Toraj mi dajte onega, ki vsako rudo v zlato spreminja, méni kupec. Dobro ste izvolili, odgovarja kapucin, saj mora vsak pametni le boljši reč izvoliti. Vender pa vam moram povedati, da je tudi tega kamna več verst. So taki, ki rudo v zlato spreminjajo le za en mesec, ali za 6 mesecev; pa so tudi taki, ki spreminjajo za eno leto, za 50 in tudi

za 100 let. Tedaj mi dajte onega, ki zlato dela za 100 let, priganja kupec.

Ali kapucin mu zdaj zaverne: Čemu vam bo tak kamen, vsaj vender ne morete pričakovati, da bote 100 let živeli? No. na tem ni toliko ležeče, pravi kupec, če tudi 100 let ne bom živel, pa bom vender srečen, dokler živim, in zlato, ktero bom s tem kamnov delal, bo tudi 100 let terpelo.

Kaj pa, ko bi vam dal tak kamen za 100 let in zraven pa še zagotovilo, da bote tudi 100 let živeli? praša P. Anton? To bi bilo pa še najboljši, reče razveseljeni kupec; le sem ga dajte. Ali P. Anton ima še vedno pomislik in kupec pravi: Jest sem popolnoma zadovoljen; če še 100 let živim, bom zadosti dolgo živel in srečno bom živel! Kakor vidim, odgovarja kapucin, vi ljubite dolgo življenje in srečno življenje! Ali kaj je 100 let proti večnosti? Hočete, da vam raji dam tisti modrostni kamen, ki vas zamore vso večnost srečne storiti? Ali ste zadovoljni s takim? Popolnoma, le dajte mi ga, pravi kupec.

Toraj naj se vam želja spolni, sklepa P. Anton; tu imate ta modrostni kamen, ki je v teh-le zlatih besedah: „Živite le iz tega namena, da bi vselej in povsod le Boga častili, za svoje zveličanje in za zveličanje bližnjega delali. Imejte vedno pravi in čisti namen, vse zavoljo Boga delati in terpeti!“

Ta nauk je modrostni kamen tudi za nas; je četrta stopinja kerščanske modrosti. Kerščansko in zares moder je tedaj tisti, ki ima pri vsih svojih delih in opravilih pravi, čisti in sveti namen: vse delati iz ljubezni do Boga, njemu v čast, sebi in bližnjemu v zveličanje. Kerščansko in zares moder je tisti, ki vse svoje dela in opravila Bogu daruje, vse nepovoljnosti, naloge in terpljenja zavoljo Boga voljno prenaša, svojo poželjivost berzdá, svoje počutke kroti in sploh zatajeno tukaj živi, da bi tam potem celo večnost srečno živel!

Molitev.

O Bog sveti Duh! pridi in razsvetli moj um, da bom prav in dobro spoznal, čemu da sem na svetu; podpiraj me, da bom svojemu namenu primérno živel! Saj nisem na svetu, da bi dobro jedel in pil, da bi se razujzdano in pregrešno veselil, temuč, da bi Bogu zvesto služil, sebe in druge zveličal. Zatoraj zopet dānes v Tvoji pričujočnosti, o sv. Duh! ponovim dobri na-

men, da hočem vse iz ljubezni do Boga delati in terpeti, vse zopernosti Bogu darovati, svoje križe voljno prenašati in vseskozi zatajeno živeti, da bom potem v nebesih celo večnost srečno živel. Amen.

Sirotkova mati.

(Iz Lurških listov.)

Lamartine se jako moti, ako pravi, da ima človek samo eno mater; svetna mati se poverne v prah, nebeška Mati pa ostane vedno pri nas. Dokaz k temu nam daje naslednja prigodba.

„Mati, vi ne smete umreti! Kam se čem djati jaz uboga sirota, ako me nikdo ne ljubi in nikdo za-me ne skerbi?“

„O dete, ljubi Bog čuje nad tabo in kakor vsim sirotam, dal je tudi tebi On, ki skerbi za tice pod nebom, in za ribe v morju, dal ti je dobro mater, namreč — prečisto Devico Marijo, katera se je v Lurdu ubogi pastarici prikazala, kar sem ti že pravila mnogokrat. Ubožec Karol, še le osem lét star, si še ne moreš živeža sam prislužiti; kadar pa jaz umerjem, obrni se k ljubi Lurški Materi Božji in povej ji, da sem te jaz v njeno varstvo zročila.“

„Mati, kje najjo pa išem? ali je še v Lurdu?“

„Ne, dete, ona se je vernila v nebo, in ti je ne moreš več viditi, toda ona sliši našo molitev, sliši tudi mojo molitev sedaj, s katero te Nji priporočam. O Karol! obljubi mi, da boš ljubo Mater Božjo vedno še bolj ljubil, kakor pa mene ljubiš. Midva nimava nič sorodnikov v vasi; morebiti se ti bo zelo slabo godilo, kajti tu ne ljubijo revežev. Podaj se zato, ako jaz umerjem, v Lijon, kajti tam so ljudje menda boljšega serca; nahajajo se tam tudi hiše, v katere sirote v odrejo sprejemajo, posebno one, ki jih Mati Božja tje pošlje. Morebiti poskerbi tudi zate.“

Uboga mati, po dolgem govoru utrujena, se zgrudi na tla. Še enkrat zdihne, rekoč: „O ljuba Lurška Mati Božja, sedaj si ti mati mojega Karola, in mirno po teh besedah v Gospodu zaspí.“

Po materini smerti podá se deček proti Lijonu, in ihteč govori naslednje besede: „Ljuba moja nova Mati, obljubujem ti, da te hočem ravno tako ljubiti, kakor sem ljubil mater, ki so me tebi v varstvo izročili. Ljubi tudi ti mene tako, kakor so mene ljubili moja mati. Kaj ne, da me slišiš?“ še pristavi, ter pogleda milo proti nebu.

Po teh besedah čuti se vse bolj krepkega in zdi se mu, kakor bi ga bila ljuba Mati Božja slišala; serčno nadaljuje svojo pot.

Malo dni po smerti uboge matere malega Karola klečala je neka druga mati pri postelji svojega edinega otroka, kateri se je s smertjo boril. Bila je vdova in imela je še samo to dete, kajti moža in vse druge njene otroke ji je bila že davno nemila smert pograbila. „O Bog“, zdihuje milo, „ohrani mi vendar edinega Henrika; sej je on še edina stvar, katera me veže na zemljo. Vsi ljubi so mi pomerli; ako mi uzameš še to dete, daj, naj tudi jaz z njim umerjem!“

„O mati, kako mi je hudo!“ pravi dete! „ne dá mi več dihati!“

„O ljuba Lurška Mati Božja, zakaj vendar mi ne pomagaš?“ moli uboga mati. . . . Kaj naj vendar storim? Kaj naj obljubim Bogu, da milost za svojega Henrika zadobim? Tu sem — Tvoja dekla . . . zgodi se Tvoja volja!“

Vse je bilo zastoj! otroku so se že smertna zna-

menja poznala na obrazu. Ko je zadnjikrat dihnul, je začela mati brez mere žalovati. Ni sprejela nobenega tolažila in ni ji bilo več živeti v tem kraju, ki jo je spominjal na prebitko zgubo, in sklene v svoj domači kraj podati se, kjer je preživela svojo mladost.

Pot, ki je šla od bližnje postaje, deržala je čez gore. Solnce bilo je že zašlo, ko je popotnica dospela do podnožja homca, kateri jo je še ločil od dola, kjer je bila njena domačija. Gospá stopi iz voza, da bi s svojo zvesto deklo Katarino gorški zrak v sé dihala, kateri ji je v dnevih mladosti tako dobro del, in koraka peš v homec. Raz verhunca ugledala je v daljavi od drevja obdajani očetovski grad, in z britkim srcem opazovala je ljubljene kraj, kjer je hotela svojo nepopisljivo žalost prikrivati. V istem trenutku zazvoni „Ave Marijo“ in odjek se mnogotero razlega nazaj.

„O ljuba Lurška Mati Božja,“ pravi gospa, „ti me spominjaš, da sem prosila, da ti stori z menoj po svoji volji. Kaj mi je početi? tvoja ponižna dekla sem.“

Ob potu stala je pod lepimi visokimi drevesi, štatuva (znamenje) naše ljube Lurške Matere, in žalostna gospa poklekne pred njo.

Na spodnji stopnici podnožja sedel je deček, blizu tolike starosti, kakor njen Henrik. Bil je otrok bled, truden reven in je jokal.

Gospa se ustraši in se hoče v prvem trenutku umakniti, — toda otrok je bil tako reven, da se k njemu sklone, ter ga vpraša: „Kaj tu počneš otrok?“

„O gospa, jaz sem tako truden, da ne morem več dalje; tudi že od dávi nisem nič jedel in sem celi dan hodil.“

„Kam pa greš?“

„Mati so mi umerli; nikdo me ni hotel sprejeti in zato grem v Lijon, da me ondi ljuba Lurška Mati Božja spravi v neko hišo, kjer male sirote sprejemajo.“ Gospa ga stermo pogleda in misli na svojega sina. . . . (Morda v svoji obupljivi žalosti) misli si: „Kaj so meni mar tuji otroci?“ vzame denar iz žepa, ter ga verže otroku. Denar pade na tla in deček ga ves začuden gleda.

„Lačen sem, lačen!“ tiho, milo toži. Vsa ginjena ga gleda dobra Katarina, ne upa si pa nobene besedice reči.

„Kaj so mi mar otroci drugih ljudi?“ ponavlja gospa, da bi se umirila, in stopi v voz, ki jaderno odderdrá.

„Katarina, ali ni otrok tožil, da je lačen?“ „Da, milostljiva gospá, in če se ga kdo ne usmili, bo gotovo jutri zjutraj že mertev od lakote in mraza.“

„Umreti ga ne smem pustiti; utegnil bi me pri mojem Henriku tožiti, ako pride v nebesa. Reci, naj konje ustavi, Katarina! . . . in pojdiva po otroka, naj se spredi usede k Petru.“

Deček, ko mu je bila zginila nada, da bode na voz sprejet, je zopet jel jokati. — „O milostna Lurška Mati Božja, ti moja nova mati, o pridi mi pomagat! Dalje ne morem, noč se dela, mraz in lakota me tare, od mraza in lakote moram umreti!“

„Ne“, pravi Katarina z milim glasom, „ne boš umerl. Idi z mano.“

„Te je li naša ljuba Lurška Mati Božja poslala?“ vpraša jo dete.

Katarina mu velí zraven kučarja vvesti se in mu podá kos kruha, katerega slastno povžije.

„Revček bi bil gotovo nocoj umerl za lakoto in mrazom“, pravi zvesta dekla k gospej; „Vi ste ga smerti oteli, milostljiva gospá.“

Henrikova podoba je gospej živo terptéla pred očmi in zdelo se ji je, kakor bi slišala svojega otroka govoriti: „Mati, vsi zapuščeni sirotki so moji sobratje.

Ako se koga izmed teh usmilite, kinčate mojo krono z novimi cveticami."

Tihota, katera je gospodovala v starem gradu, delala je gospej neko grozo. . . . Nikogar svojih lastnih nima več, kamor bi se nagibalo njeno serce. Drugo jutro podá se že zgodaj v kapelo. "O moj Bog", mило moli, "daj mi moč, poterdi me! Preblazena Lurška Devica, tvoja ponižna dekla sem; stori z mano, kar hočeš. Moje serce je ranjeno, pa jaz ga tebi izročim; stori z njim, kar ti je ljubó."

Katarina je vidila gospo v kapelo iti, in ker je poznala nje dobro serce, hití tje tudi sama z dečkom, katerega ste prejšnji večer sprejeli.

Gospa zderhtne pri njegovem vstopu. — "Že spet ta otrok!" pravi sama pri sebi; "njegov pogled me jako muči." Odverne glavo od njega.

Katarina pa ukaže med tem otroku poklekniti. — "Ali znaš moliti?" — "Da, gospodičina; mati so mi rekli vsaki dan moliti."

"Dobro, otrok, tedaj moli glasno." — "Moj Bog", jame otrok moliti, "kateri se usmiliš revnih in nesrečnih, usmili se tudi mene. O sladka Lurška Devica, ti veš, da so me tebi moja za smert bolna mati v varstvo izročili, o usmili se me!" — Nato se ustavi in pridene potem še jokaje: "Ko so moja mati še živeli, sem molil tako: 'Moj Bog, ohrani jih zdrave; sedaj pa, ko so mertvi, Te prosim, one gospe, ki so se mene usmilile in me smerti rešile, zdrave ohrani.'"

"Ne, ne!" pravi na to gospa, "ne bom odvrčala dela, katero mi ljuba Devica spolniti ukazuje; ona mi pošilja to dete, ono mora moje postati." Hitro vstane in prime Karola za roko. "Prav je, ljubi deček, da se milostljivi Devici zahvaljuješ; ona te je sem k neutolažljivi materi pripeljala. Ti si na koncu svojega popotovanja in ta hiša je ona, v kateri ti je naša ljuba Lurška Gospa pribežališče pripravila." Gospa zopet poklekne in izroči Karola dobri Katarini v skerb.

Karol postal je izversten deček, gospa mu je bila najserčnije dobra. Nekoliko let pozneje ga je sprejela za svojega lastnega sina in mu je dala svoje ime. Karol je dandanes nje čast in slava in stoji na čelu vsih dobrih del.

Tako je naša ljuba Gospa Marija Lurška uslišala ti-dve materi.

Lešniki za brezverce in slaboverce.

(Dalje)

"Meni se ni treba spovedovati, nisem nikogar umoril, nič ukradel in nikomur storil krivice. Ne vem, kaj bi povedal?" Taki izgovori se večkrat slišijo.

Si li pri izpraševanju do tega prišel? Dragi, ali si izjema med ljudmi, ali si pa slabo izprašal vest.

Terdno je moje prepričanje, da ne delaš izjeme, da si človek, kakor drugi, in da si slabo izprašal vest. Ti ne veš, kaj bi povedal? Preglejmo, preiščimo tvojo vest.

1. Kaj pravi tvoja vest oziraje se na Boga? Gotovo mi boš priterdil, da je Bog tvoj dobrotnik in ti njegov dolžnik. On ni zastonj tvoj Stvarnik, tedaj Oče, tvoj Gospod, tvoj zadnji cilj in konec. . . .

Ali ga moliš? Ali pošiljaš k njemu vsaki dan goreče molitve? Se mu zahvaljuješ za prejete dobrote? Ali ga prosiš vedno za odpuščanje svojih pregreh, ktere si storil zoper njegovo postavo in voljo? Ali se uklanjaš njegovim postavam, željam in naredbam?

Pogani častijo svoje izmišljene bogove (malike), ti pa, ki poznaš pravega živega Boga, ali ne živiš tako, kakor da bi ga ne bilo? Sedaj vidiš, kako slabo si izprašal vest, in sedaj gotovo kaj veš povedati spovedniku.

2. Kako pa spolnuješ dolžnosti do bližnjega?

Naj ti jih nekaj naštejem: Djavna in odkritoserčna ljubezen do terpečega brata, dobrohotnost do drugih, usmiljenje do revežev, prizanesljivost za prestopke bližnjega, ozir na njegovo dobro ime, odpuščenje razžaljenja, medsebojna spravljivost, dobri izgledi, občinske dolžnosti, dolžnosti do družine, dolžnosti dobrega sina, dobre matere, dolžnosti dobrih gospodarjev, poslov, dolžnosti dobrega in zvestega prijatelja, vestnega delavca itd., itd. Okrožje teh dolžnosti je veliko, kako jih spolnuješ?

Tvarine dovelj za tvojo bližnjo spoved.

3. Gotovo imaš pa še več grehov gledé na dolžnosti do samega sebe. Pazi! Ti imaš dušo, kako skerbíš za njo? Živiš skoraj tako, kakor bi je ne imel, kakor da bi ne vedel, kako dolga, brezkončna je večnost. Iz katerih namenov pa delaš dobro? Sej veš, da namen dejanja blaži, ali pa kazí. Kdo te sili k delu, ali čut dolžnosti, ali osebna korist, prevzetnost ali častihlepnost?

Ali si zmeren in trezen? Ali se udajaš sladnostim in pohotnosti? Ali te krasi čistost?

Če bi tvoj sin v tvoji navzočnosti kaj tacega storil, kar ti pogosto storiš v navzočnosti živega Boga, bi ga ne kaznoval hudo? Če bi ta ali oni tvoji ženi, sestri ali hčeri take kvasal, kakoršne si ti že večkrat pravil drugim, kaj bi ti mislil o dotičniku? Ali ne onesnaži tudi tebe to, kar druge?

Izpraševanje bi lahko še nadaljeval, na mislim, da zadostuje. Gotovo si se prepričal, kako potreben si pri vsi tvoji nedolžnosti dobre spovedi.

Ti imaš grehe in tudi dobro voljo, in gotovo poznaš kakega dobrega spovednika, kateri te bode z dobro voljo sprejel, umiril in rešil butare. Poišči ga, in zapaj mu!

Le prvi korak je težak in mučen, a trud preide, mir in radost pa ostaneta, pa kolika radost!

Morebiti se še nadalje izgovarjaš in praviš: "Ko bi le tako dolgo ne bilo, odkar sem bil pri spovedi!" pravim ti: En vzrok več, da se spovej, najprej ko je mogoče.

Tudi število in velikost grehov naj te nikar ne odvrča od spovedi; ker toliko večja bo tvoja sreča in tvoj mir, ko boš rešen. In verjemi mi: spovedniki se ne ustrašijo ubozih grešnikov, da imajo le dobro voljo.

"Ne bom se mogel vsega domisliti", je tudi prazni izgovor. Izprašati dobro si moraš vest, povej pri spovedi to, česar se spominjaš, kesaj se vsega, in Bog, kateri gleda na kes in dobro voljo, ti bo odpustil vse.

Idi in spovej se, če hočeš biti vesel in srečen. Prava sreča je dušni mir, kateri se zadobi le pri spovedi.

Veliko svetnikov je imelo dar drugim v serce viditi, med drugimi tudi sv. Dominik. Neki dan sta ga prosila dva dijaka, naj za nju moli. Precej se podá v molitev, in potem reče enemu, da njegovi grehi so mu odpuščeni, naj odsihdob le čisto živi. Druzega pa je poslal k spovedi, kajti zamolčal je tam en greh, zato tudi drugi niso bili odpuščeni; zakaj Bog se ne dá goljufati. — Kdor tedaj noče iti k spovedi, ali pa če kak smertni greh zamolči, takemu nič ni odpuščenega.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Občni zbor

Vincencijeve družbe 19. julija 1885.

Hvaljen bodi Jezus Kristus. — Slavni zbor!

(Dalje.)

b) Oskerbništvo in više nadzorništvo v Marijanišči vodi pravilni svet Vincencijeve družbe; notranje vodstvo pa so prevzele s početkom ravno končanega šolskega leta č. šolske sestre 3. reda sv. Františka. Za pedagoško vodstvo je tudi odgovoren vpokojeni nadučitelj g. Jernej Vrančič, ki prebiva v zavodu, in ki s šolskimi sestrami vred nadzoruje in podučuje šolske otroke.

Zavod je v dobrih, spretnih rokah. V njem vlada red in primerno strahovanje. Sprejeti nalogi so častiljive šolske sestre popolnoma kos, in ne morem drugače, da tukaj omenjam neutrujeno in darežljivo sterpljivost, gorečnost, katero skazujejo v težavnem poklicu z veselim srcem, z modro udanostjo in s pravim pedagoškim znanjem.

c) Da ob času, ko ni šole in podučevanja, otroci čas primerno in dobro porabijo, skerbi se po moči, bodisi, da imajo v hiši tu in tam kaj opraviti, ker se zmirom gleda na to, da mladina časa ne obrača le v zabavo, temuč tudi v korist. Nekoliko kažejo nam to predstave, ki so jih o božičnem času gojenci napravljali z živimi podobami, po tem „tekmovalje 12 mesecev“, kar so predstavljali otroci mnogokrat z živim zanimivanjem. Da so se mogle zveršiti te toliko podučljive dečkom, kolikor zavodu koristne predstave, gre posebna zahvala gosp. Frideriku pl. Lašanu, neumornemu vodju tega zavoda, prof. Jožefu Smerekarju, in č. o. Angeliku Hribarju, ki je zraven petje in godbo neutrudno vodil, kakor tudi mestnemu učitelju g. J. Majerju in finančnemu vradniku g. Burgarellu. Čistega dohodka smo zraven dobili okolo 400 gld. Serčua zahvala vsem tem imenovanim gospodom, kakor tudi č. o. Placidu Fabjani-u, ki je dečke podučeval v veronauku.

d) Gojencev je sedaj v Marijanišči — privzemši tudi dečke iz zavetišča že 100. Med temi jih je 41, ki imajo vstanove iz tukajšnjega sirotinskega zavoda, drugi so večidel zastoj, nekteri se proti majhni plači oskerbljujejo in z vsm potrebnim previdujejo. Za prve je v hiši potrebna šola z učiteljico gosp. Emo Ravnahar-jevo. Ostali obiskujejo tukajšnje javne mestne šole in deloma c. k. gimnazijo. Vspehi podučevanja so povoljni, kajti samo trije v notranji in ravno toliko v vnani šoli jih ni povsem zadostilo; je pa gojencev z odliko 29. Tudi gimnazijalci so zadostovali, in dva celo odlično. Hvala gre za to zlasti č. sestri Rafaeli, gg. Vrančiču in Močniku.

e) Kakor sem lansko leto bil omenil, je imela hiša pred dvema letoma še čez 15 000 gld. dolga. Do danes zmanjšal se je ta dolg za dobro polovico.

Izdatki v preteklem letu so bili, kakor je razviditi iz letnega sporočila, res veliki, znašajo namreč skupaj 13.747 gld. 57 kr. izvemši stroške za napravo hišne kapele. A tudi dohodki bili so znatni. K takim spadajo zapuščine in volila, in sicer po ranjkih gg. dr. Gogalu, Ljudoviku Peronu, Matiju Gregoriču in Martinu Dolencu, vstanonivski; zneski iz deželnega sirotinskega zavoda za deželne vstanovljence; velikodušna podpora 400 gld. kranjske hranilnice, in razni darovi in doneski blagih dobrotnikov in dobrotnic. S posebnim priznanjem in s serčno zahvalnostjo moram tu omeniti slavni

odsek gospejski, kateri zdatno pospešuje naš sirotinski zavod s hvale vredno gorečnostjo. Njih število narastlo se je že na 98. Ta verli gospejski odsek je vsakako velika in terdna podpora našega zavoda. Bodi jim toraj vsm tu izrečena najiskrinejša zahvala!

(Konec prih.)

Iz Ljubljane, 26. mal. serpana. H-r. (Cerkvena slovesnost pri sv. Jakobu.) Slovesno zvenenje v soboto ob dveh naznanjalo je nenavadno svečanost in vabilo vernike k vdeležitvi pri opravih prihodnjega z odpustki obdarovanega godovanja sv. Jakoba apostola. Zbrala se je obilna množica pobožnega ljudstva v Božji hiši, ktera je bila po vsih prostorih na tléh in po višavah bogato ozališana, zunaj z zastavami, znotraj pa zlasti z inostranskim zelenjem in cveticami, kakor skrivnosten gaj, kateri te nehoté spominja, da tu se ima obhajati imenitna slovesnost.

Polna cerkev vernikov pričakovala je naznanjenega premilostnega gospoda kneza in škofa dr. Jakoba Misija, ki so se ob 3/4 9 pripeljali, ter so bili sprejeti pri cerkvenih vratih od častite duhovščine. Gospod mestni župnik J. Rozman podajo jim kropilo z blagoslovljeno vodo, na kar premilostni gospod pokropé sebe in pričujoče. Potem podajo se k velikemu altarju z vsm spremstvom, in po kratki molitvi na leco. Tiho in pazno poslušalo je vse krepke in k sercu segajoče besede svojega višjega pastirja, v katerih našel je vsakteri za-se nauka ali tolažila.

Po skoro uro dolgem, mikavnem in spodbadnem govoru pričela se je slovesna pontifikalna škofova maša, pri kateri so bili arhidijakon milgsp. prošt dr. A. Jarc in azistenca številuih drugih gg. duhovnov in bogoslovcev. Z veliko pobožnostjo spremljalo je ljudstvo do konca svete opravila.

Vse ljudstvo bilo je močno razveseljeno, ginjeno in globoko v veri poterjeno. Pa kdo bi tudi ne bil, saj so premilostni gospod vladika vendar tako prepričevalno dokazali, kako vse bolj srečen bi bil svet, ko bi se verniki ravnali po izgledih in naukih sv. Cerkve in bolj natanko se vsi stanovi vdeleževali svetih opravil in pomočkov, ki jih sv. vera deli za časno in večno srečo.

Velik vtis napravili so premilostni gospod knezof sploh s svojo pričujočnostjo na ovčice, ki rade vidijo svojega višjega pastirja med seboj, kakor je tudi pastirju ležeče na tem, da spozná ovčice in one njega, da slišijo njegov glas, vabeč ji na dobro pašo.

Da pa se je vse tako lepo in častiljivo veršilo, gre pred drugimi zahvala našemu veleccenjenemu preč. gosp. župniku Jan. Rozman-u, na ktere smemo duhovnijani res ponosni biti in ne rečem več kakor: Ljubi Bog nam jih ohrani še mnoga leta v korist in čast vse fare sv. Jakoba!

Iz Ljubljane. (Birma v ljubljanski posilni delavnici) 23. malega serpana se je prav slovesno izverševala. Visokorodni gospod deželni poglavar Gustav grof Thurn, c. k. vladni svetovalec dr. Ferdinand baron Pascotini-Juriškovič, kanonika Anton Urbas in Andrej Zamejic, kurat o. Angelik Hribar z dvema bogoslovce, deželni odborniki: Ivan Murnik, K. Dežman, dr. Josip Vošnjak in pa oskerbništvo posilne delavnice so bili že pred osmimi pred hišo zbrani in so čakali prihoda milostivega gospoda knezofškofa dr. Jakoba Misija, ki so se ravno ob osmih pripeljali s svojim tajnikom k posilni delavnici.

Po kratkem ogovoru deželnega poglavarja in med pozdravljanjem vojaške straže v veži se podajo milostivi gospod po dvoriši h kapeli sv. Vincencija Pavljanskega z vsm spremstvom.

Pred kapelo dajo dekan Anton Urbas milostivemu

gospodu knezoškofu križ poljubiti in pa kropilo z blagoslovljeno vodo, ter jih incenzirajo. Nato zapojó o. Angelik: *Ecce sacerdos magnus*, in med petjem na koru gredó višji pastir k altarju, ki je bil, kakor vsa kapela, lepo ozališan. Po opravljenih molitvah dajo milostivi gospod knezoškof blagoslov z odpustkom za 40 dni.

Potem so imeli milostivi gospod knezoškof tiho mašo in po maši pridigo v slovenskem, nemškem in laškem jeziku, v kateri so po besedah sv. Pavla: „Njim, kateri Boga ljubijo, vse k dobremu služijo“, prav primerno pokazali, kako dobro je zanje, da so v ti hiši, kjer imajo prelepo priliko za resnično poboljšanje in spokorjenje, kjer se zlasti vadijo v delavnosti, da izpušeni iz te hiše si morejo pošteno kruh služiti. Naj bi toraj sv. Duh nje, ki so že birmeni, v trdnih sklepih poterjeval, njim pa, ki bodo danes birmeni, razsvitljeval um za spoznanje svetih resnic in ogreval serce za vse dobro, da, ko pridejo iz te hiše, se ne dajo strastim zapeljati in se v posilnico ne povernejo. Naj imajo tedaj povsod Božjo vsegapičujočnost za varha in naj se živo spominjajo, da bo treba kdej pred Božjim sodnikom od svojega življenja odgovor dajati.

Po pridigi, ki so jo vsi prav zvesto poslušali, in je upati, da bo veliko dobrega sadú obrodila, je 27 mladih in postarnih prejelo zakrament sv. birmе, ki so jim jo zavezali pazniki namesto deželnega poglavarja. Po sveti birmi so milostivi gospod knezoškof ogledali z vsim spremstvom bolnišnico, kjer so vsakemu bolniku kaj tolažljivega povedali, delavnice krojačev, čevlarjev, tkavcev, knjigovozov, škatlarjev in zavitkarjev, in pa šolo, kjer so učenci pod vodstvom učitelja Leopolda Cveka, milostivemu gospodu knezoškofu po cesarski pesmi zahvalo izrekli za podelitev sv. birmе in po rekanji pripravnih sostavkov še eno prav vneto zapeli. Po priserčnem opominjevanji k pokoršini po zgledu dvanajstletnega nebeškega deteta Jezusa, so višji pastir še pogledali delavnico mizarjev, kuhinjo in pa shrambe za narejeno blago, zlasti različno blago.

Poslednjič je bilo pogostovanje pri verlem gospodu oskerbniku, kjer je deželni poglavar izrekel priserčno zahvalo milostivemu gospodu knezoškofu za podelitev sv. birmе, ki bo birmancem gotovo k poboljšanju koristila, vladni svetovavec baron Pascotini pa deželnemu odboru in oskerbništvu za vidno napredovanje v dobrem posilne delavnice v novejših časih, ki tudi sprideno mladež v skerb sprejema.

Iz Borovnice. (Pogled v Bosno in še kaj družega, VII.) O prijaznem kraju stoječega mesta Banjaluke ne bom opisoval. Sicer pa, kdor ima kaj „v žepu“, in hoče kam na počitnice, naj ide malo v Bosno. Od Banjaluke dobre pol ure proti Gradiški blizo velike ceste stoji mali prijazni samostan Nazaret, kjer so čč. sestre presv. Kervi Jezusove, in veliko dobrega storijo za odgojo ubozih deklic, kakoršnih imajo v sirotnici. Učijo jih resnice svete katoliške vere, moliti Boga, in pa delati.

Na levi strani nekoliko na hribu stoji samostan čč. oo. frančiškanov (na Petričevcu.) Na desni strani čez reko Verbas, tik hriba, pa samostan Marija-Zvezda.

Povem naj še kaj z Banjaluke. Na cesti srečal sem turkinjo, in mali deček šel je zraven nje. Na glavi imel je „fés“ (rudečo kapico), v roki pa malo culico. Turkinja ognila se me je, kar mogoče, na kraj ceste; dečko pa, bolj radoveden, je le mene gledal, pri tem pa se je spodtaknil in je padel po cesti. Fes padel mu je z glave, culica z roke, in dečko je ležal v prahu kot bi se plavati učil.

Mamica pa ga še pogledala ni, marveč zibala se je počasi naprej. Stopil sem nato k malemu paglavcu, vzdignil ga, dal mu fés na glavo, in culico v roke, in

prigovarjal mu, naj se požuri za mamico. Druga turkinja pa, ki sem jo srečal na ozki poti, obernila je proti meni herbet, ter počakala, da sem odšel naprej.

Komu se je bolj čuditi, skrivajočemu se turškemu ženstvu, ali nekterim katoličankam, ki dostikrat tako brez potrebe zijala prodajajo po sprehajališih in plesiših? So tudi take, ki nekaka sedla na oči obešajo, da bi skoz nje ložej radovednost pasle!

Ako povem še, da sem vidil tudi milostnega gospoda biskupa, ki so še mlad in precej čverst junak, je potem čas, da odrinem iz Banjaluke. Ker se mi je drugač obernilo, kot se je kazalo, tolklo mi je glasnoje serce, in načert je bil narejen, da idem peš do Zagreba. Kljube pa ne bom pritiskal, sem si mislil, čeravno sem skoraj — suh.

Cez tri ure prišel sem v Barlovac, in se je že mračilo. Pri č. g. župniku v Barlovcu služi za kuharico mati enega dečka, ki se uči za kiparja v Metliki. Ko je še njen mož živel, imela sta v Berbiru kerčmo. Ko je neki dan nekdo padel v vodo, hotel ga je njen mož iz vode potegniti, pa zgodilo se je, da sta obadva utonila. Potem žena vdova mora služiti, in ker je zdaj v Barlovcu, vedel sem, da bom lahko tam prenočil.

Pod ljubim solncem ni menda slabših hiš, kot so jih imeli do zdaj in jih največ še imajo katoliki v Bosni. V zemljo zabijejo nekaj kolov, potem iz protja spletejo steno, in jo z blatom (kterega je v Bosni dosti, kadar gre dež) očofajo zunaj in znotraj, in če odpade, nadomestijo ga z drugim. Za streho pa nanesejo kake šare na ta „koš“, in hiša je gotova. Boljši hiše smeli so le imeti — turki.

Turška hiša ima navadno vsaka po jedno nadstropje, in je spodaj iz lesenih plohov ali hlodov, in tako tudi zgoraj, samo da je zgoraj ometana in pobeljena, in tako se vidi, kot bi bila zgoraj zidana.

Pri jedni taki hiši dobil sem preč. frančiškana župnika, in me je povabil, naj idem z njim v kučo. Spodaj pri vratih zaslišal sem znane glasove, in gosp. župnik mi reče, da naj se čuvam, ker so tu „krmci“, (šetinjaki) zaperti, po dnevi pa se zunaj pasejo. Po nekakih stopnicah prišla sva v gornjo stransko sobo. Po večerji prašal sem gosp. župnika, kje da imajo cerkev? Povedal mi je, da cerkve tu nimajo, in da mora sveto mašo služiti v tej kuči, zraven sobe, kjer smo bili. In tudi ta kuča ni župnijska hiša, nego last nekega turka, kteremu je treba najemščino plačevati. Ker pa turek sam potrebuje zdaj to hišo, zato so zdaj z velikim trdom nekoliko nižje napravili novo stanovanje, ki pa še ni dodelano; to stanovanje župnikovo služilo bode tudi za cerkev, dokler se revni stan kaj ne zboljša. Prašal sem č. g. župnika, so li res tukaj ljudje tako revni, ali so tako merzli za čast Božjo? G. župnik pa reče, da ljudje katoliki tu nimajo svojega zemljišča, in le turkom zemljo obdelujejo. Od vsega pridelka dajejo turškemu gospodarju tretji del; ako je dobra letina se že še dá živeti; če pa je slaba, potem je v resnici — Bog pomagaj!

Iz Kovorja, 22. julija, to je, sv. Marjete dan ob 10 dopoldne, ko so bili vsi ljudje na polju pri žetvi in oranju, je začelo goreti v vasi Popovo, fare Kovorske. Vasica ima tri številke — zemljake. Vsrednji hiši začne goreti. Ker razun ene šivilje ljudi ni bilo doma, in je bilo zelo suho, veter pa je vlekel in vode skoraj nič, so v naglici vse tri hiše začele goreti, in če so ravno ljudje prihiteli iz bližnjih vasi Vadrič in Leš, niso mogli ognja nič pogasiti, pri pomanjkanju vode v suši in vetru. Pogorele so vse tri hiše in dvema tudi hleva; en hlev je ostal. Zgorelo je enemu gospodarju 5 prešičev, in večji del vsa obleka, posebno dekli.

Drugemu gospodarju ste razun hiše do tal, hleva

in obleke, zgoreli dve kravi, en mlad volič, konj in sedem prešičev.

Tretjemu gospodarju so razun hiše zgoreli 4 prešiči. Res, milovanja vredni ljudje! Sicer so bili nekoliko zavarovani, kar je res dobro; vendar je to veliko premalo, da se vse zopet v dober stan spravi.

Če bi kak dobrotnik hotel kaj podariti, mu bo Bog stoterno povernil. Kovorska fara je pač nesrečna. V treh letih in treh mesecih so pogorele devetkrat pohištva, dva hleva in en pod; trikrat pa so goreli kozolci.

Največ terpe pogorelci sami, z njimi vred pa tudi drugi kolikor toliko, keršanska ljubezen tirja, da tistim revežem pomagajo z delom in z darovi.

Spodtikljiva obleka pri otrocih.

Katoliški list v Berlinu, z imenom „Mährisches Kirchenblatt“, rad pisari o spodtikljivi obleki pri otrocih. Mora blezo že tudi v Berlinu tako biti, kakor je v Lj. in po drugih mestih, da se otročji angeljski s pohujšljivo obleko v prave spačke spreminjajo, nad katerimi se ne veselé angeljci, ampak hudobe.

To delajo samo nečimerne matere, ktere v svoji brezvestnosti ne vedó, kako bi otroke, ženskega spolá zlasti, našemile, da bi bile že te stvarice, ne vedoč, drugim v spodtikljej — posebno še, ker se potem po očitnih krajih in drugod tako zverajo in védejo, da je zares obžalovanja vredno. Ravno omenjeni list pod napisom: „Die hl. Schamhaftigkeit und die Mode“ med drugim pretresa zagovor neskerbnih mater, ki se izgovarjajo, rekoč: „Kako neki more otrok vzrokovati komu nevarnost in skušnjavo? — „Čistemu je vse čisto!“ — Pravi namreč ta list: „Čisti ne dobí pričine k skušnjavi, zakaj on s studom svoje oči odmakne od tacihi pogledov. Toda koliko se jih šteje k tisti versti, ki bréde po blatu počutljivosti; ali mar za take omenjena prilika ni škodljiva?“

Pomislí pa, kolikrat se v otroku samem z nespodobno obleko morí čutilo za spodobnost. Blagi občutek za sramožljivost vedno bolj tópi prihaja. In nasledki — kakošni so?! Nedolžno mladeniško oko neprevidoma zadene na tvojo mlado, nespodobno oblečeno spako, o nespremišljena mati! in prestrašeno se v prvo morebiti preč oberne; svoj dan je nevarnost zopet pred nedolžnim očasom, in vstane mu prva skušnjava v duši, ki jo morebiti še premaga; toda nečisti ogenj se zlagoma z močjo vnema. Oh! tempelj nedolžnosti se razdêre v duši. . . . Prežalostuo je, naj molčim. Nobeden naj ne govori, da je to presiljeno; tacihi slučajev je na tisuče. . . . Ako bi moral jest zadolženje take vnuemarne matere na svojo vést vzeti, v silni žalosti bi hitel k spovedni sodbi, in iskal bi dano pohujšanje nadalje izmivati s posebno dobrim zgledom. Kar precej bi se morale predelati vse spodtikljive otročje obleke v čedne in sramožljive.“ V tem pomenu piše katoliški list v glavnem protestanškem mestu. . . . Tega ne moremo obširneje obravnavati; matere ali rednice, ktere tiče, naj pokoro delajo in se poboljšajo, zakaj reč je resnobna.

Daj Bogu čast!

Krovec delal je nekda prav na verhu cerkvenega zvonika. Tu se odterga verv, s katero se je bil privezal in priterdil, in pade raz zvonika na cerkveno streho. Tu se je hotel prijeti, toda zvalil se je raz strehe na neko lipovo drevo; tu se je hotel zopet prijeti, toda veje so se polomile, in tako je delavec padal z veje na vejo in poslednjič na cestni tlak. Ljudje so ga z velikim vpitjem gledali, kako da je padal in pridervili so

se sem in menili, da bodo čisto zdrobljenega vidili; toda krovec je živel in sicer popolnoma nepoškodovan; mel si je oči, kajti, ni vedel, kako se mu je zgodilo. Med tem časom je rastla množica ljudi okoli njega in vsakemu moral on je dogodek praviti. Kerčmar pa, ki je tudi zraven prišel, naposled zakliče:

To je vendar prečudno, ta dan mora se praznovati; pridite sem v mojo hišo, ta mož mora danes prav srečen in vesel biti.

Rečeno, storjeno! Dva precej vzameta krovca méd-se, druga množica pa je sledila, in v veliki slavi šli so v gostilno, kjer so pili, hrumeli in živio kričali, še v pozno noč. Krovec ni hotel te priložnosti zamuditi, da bi se na ptuje stroške ne imel dobro, jedel in pil je in ni prejenjal zmirom zopet iz nova pripovedovati dogodek svojega padca navzočim. Pri vsem svojem pripovedovanju se pa vendar ne z besedico ni spomnil ljubega Boga, ki je svojim angeljem zarad njega povelje bil dal; pripovedoval je dogodek veliko več še le tako, da to ni bilo varstvo Božje, temveč prav poseben slučaj in njegova lastna preiščlenost, da je v prvo padel na streho, potem na lipovo drevo in potem na cestni tlak. Naposled prederznil se je celó toliko, da je hotel, ako bi s tem kaj zaslužil celó umetno počenjanje še enkrat narediti. Od veliko govorjenja in pijače bil je naposled truden, uleže se na klop in zaspi.

Ko so ravno zadnji gosti kerčmo zapuščali; zapazijo, da se raznotero, britkostno skremžuje in boječe cvili. Grabil je z rokami po zraku, kakor da bi se hotel za kaj prijeti, potem pa se je od silne groze zopet hitro skerčil v gubo.

Očitno je bilo, da je dogodek, ki se mu je dopoldan pripetil, še enkrat presanjaril, in gosti so se nad tem radovali močno, ko so njegova čudna gibanja gledali, posebno ko so zapazili, da mora zdaj in zdaj raz klopi pasti na tla. Slednjič se zopet zažene in pade v resnici med največim smehom okrog stoječih s klopi na tla. Menili so, da se bode zdaj zbudil; toda obležal je, ne da bi se kaj ganil in ko so pristopili, ter se ga dotaknili, bil je mrtev. Pozabil je čast dati Njemu, kateri ga je bil zjutraj pri padcu v globočino nepoškodovanega ohranil, in ubil se je zvečer padši s klopi na tla.

Podobno se pripetí pač marsikomu v življenji, kateri noče Bogu hvale dati, ko je iz kake hude nevarnosti otét.

Rescripta S. Congr. Indulgentiarum.

I.

Adnexas preces ante et post Missam recitantibus variae conceduntur indulgentiae ¹⁾.

Beatissime Pater.

D. Adelelmus Foppiano O. S. Benedicti ad Pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, cupiens ut omnes Sacerdotes in dicendis precibus pro Missae celebratione, nonnullas consequantur Indulgentias, humillime implorat, ut Sanctitas Vestra benenigne concedere dignetur:

a)

(Preces ante Missae celebrationem).

a) Indulgentiam unius anni pro recitatione, praeter illam quinque Psalmorum. — Quam dilecta etc. Benedixisti Dne. etc. Inclina Domine, etc. Credidi etc. De profundis etc. — cum versiculis, et septem Orationibus adnexas, Orationis s. Ambrosii Ep. singulis hebdomadae diebus assignatae, videlicet: Die Dominica: Summe Sa-

¹⁾ SSmus Pater expetitis libenti animo concessit indulgentias, ut facilius, harum intuitu, excitarentur Sacerdotes ad earundem precum recitationem.

cerdos, et vere Pontifex Jesu Christe, qui te obtulisti Deo Patri hostiam puram etc.

b) Indulgentiam centum dierum pro recitatione Orationis s. Ambrosii Ep.: Ad mensam dulcissimi convivii tui etc.

c) Indulgentiam centum dierum pro recitatione Orationis s. Thomae Aq.: Omnipotens sempiterne Deus, ecce accedo ad sacramentum unigeniti etc.

d) Item centum dierum Indulg. pro Orat. ad omnes Angelos et Sanctos: Angeli, Archangeli, Throni, Dominationes etc.

e) Centum dies pro Orat. tantummodo dicenda quando Sacerdos in honorem Sancti vel Beati Missam celebrat: O sancte N., ecce ego miser peccator etc.

(Konec prib.)

Razgled po svetu.

Za bratovščino ss. Cirila in Metoda, ki moli za spreobrnjenje razkolnih grekov, nam je iz Železnikov poslanih zopet 43 novih udov. Po ondrotnem kraju je ta koristna bratovščina močno razširjena. Ta molitev bode s časom omečila najterši serca razkolnikov, da se bodo spreobrneli. Kako so mnogi zelo zagrizeni in sovražni katoliški Cerkvi, se kaže zlasti na Serbakem, kjer fanatiško nasprotujejo katoliški Cerkvi. Pa tudi bližnji južni bratje so strastno vkoženi v svojih zmotah. Kmali potem, ko se je bila pričela bratovščina ss. Cirila in Metoda, nam je bil pisal eden naših tovaršev od južne meje, da bo skušal to molitev razširiti, da naj pa o tem nič ne naznanujemo, češ: razkolniki bi nas pobili, ko bi zvedili, da zanje molimo! . . . Če je to po čerki res, nočemo terditi; kako pa so nekteri razkačeni, kažejo novejši časi, divje razdražene pisanja nekterih razkolnih „biskupov“ itd. Tudi nam je te dni pravil bivši vojak v Bosni, kako so razkolniki nam sovražni — dostikrat huje od turčinov. — Gotovo te le stanovitna molitev zamore ukrotiti in omečiti. Dobro delo je toraj razširjati bratovščino ss. Cirila in Metoda.

Na Saksonskem ste 1. julija v katoliško Cerkev prestopili: gospa pl. Massov in gospodična pl. Zeschav; 3. julija pa ste bili v Litomerici v škofijski kapeli birmani.

Laško. Kaj je naredil liberalizem! Liberalni časnik „Giornale di Sicilia“ grenko toži čez sedanjí stan na Laškem, ter pravi: „Zares, prišli smo do tega, da nobenega znanca, sorodnika, bankirja, kupca, poslanca in sicer moža ne srečaš, za katerega bi nehoté ne bilo treba poprašati: je-li tudi ta pošten mož, ali pa tát, morivec, ponarejavec denarja, ki ga utegujemo videti že bližnji trenutek z okovi obteženega v ječo gnati?“ . . .

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Hudo bolan dijak za pomoč. — Že več let bolna se priporoča v molitev, da bi na prošnje N. lj. Gospé in sv. Jožefa zadobila zdravje, če je Božja volja. — Dva

rekonvalescenta (ozdravljenca) za daljno pomoč priporočna v presv. Serci Jezusa in Marije N. lj. Gospé. — Sestra priporočuje terdovratnega brata za spreobrnjenje. — Nesrečen mlad pijanec za spreobrnjenje. — Spreobrnjenje brata od pijanstva in prošnje N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Antona. Uslišanje se naznani. — Odver-njenje velike revšine, zdravje na duši in na telesu, blagoslov pri premoženji iz Jezusovega najsv. Serca na priprošnje N. lj. G., sv. Jožefa, sv. Antona in patronov. — Prošnja za neko službo, ako je duši v zveličenje. —

Koledar za prihodnji teden:

3. vel. serpana. Najdenje trupla sv. Štefana, 1. muč. — 4. S. Dominik. — 5. Marija Snežnica. — 6. Presvit-ljenje N. G. J. Kr. — 7. S. Kajetan. — 8. S. Ciril di-jakon. — Enajsta nedelja po Bink. S. Alfons Lig.

Iz rimskega zapisnika mučenikov.

8. prosinec.

Sveta Adelhajda, soproga nekega flandriškega grofa, je po smerti svojega moža zapustila svet in stopila v samostan, katerega je bila popred sama ustanovila, ter je ondi tako pobožno živela, da je umerla kot svetnica proti koncu enajstega stoletja.

Sv. Apolinar je bil eden tistih mož, kateri so ob času kervavih preganjanj kristjanov naravnost se obrnili do brezbožnih rimskih vladarjev, ter jim v učenih spisih z vso bistrumnostjo dokazovali, da kristjanje nikakor niso nevarni rimski deržavi, kakor oni (cesarji in drugi neverniki) krivično mislijo, da spolnovanje kerščanske vere le še pospešuje deržavi blagor, da tedaj kristjanom krivico delajo, ako jih preganjajo zavoljo svete vere. Ako se tudi ne more reči, da so vsled prizadevanja teh zagovornikov kerščanstva, katerih najimenitniši je bil sv. Apolinar, preganjanja ponehale, se vendar ne dá tajiti, da vsaj deloma in za nekoliko časa so se zagovarjanja pripomogle k milejemu postopanju s kristjani.

Sv. Cir, patrijarh v Carigradu, je bil po hudobne-zih izgnan iz svoje škofije, je bežal v neki samostan, kjer je svoje sveto in trudapolno življenje sklenil l. 714.

Sv. Dominika, devica v Carigradu, je umerla leta 415. Z njo vred se častita spokornika sv. Gregorij Kozebit in sv. Emilijan.

Sv. Gudula, devica. Njo častijo zlasti v Belgiji in je patrona glavnega mesta te dežele, Bruselja. Umerla je l. 712.

Sv. Klavdij je bil vojščak rimske armade. Kot kristjan hotel in moral je služiti ne le zemeljskemu kralju, temuč tudi kralju nebes in zemlje, Kristusu Jezusu, kteremu je zvestobo prisegel pri sv. kerstu. S tem se je zameril svojim poganskim poveljnikom, kateri so ga k smerti obsodili. Umerl je kot mučenik; z njim vred terpeli so mučeniško smert tudi njegovi trije tovarši: Karbonan, Tibudijan in Plan leta 270, ki jih tedaj tudi častimo kot svetnike.

Ss. Lucijan, Maksimijan in Julijan, mučeniki. Pervega je bil papež Fabijan kot tovarša sv. Dijonizija poslal na Francoško sv. evangelij oznanovat. Ko je že več kot trideset tisoč duš spreobrnil, umerl je mučeniške smerti leta 290. Poleg njegovega groba se je pozneje zidala imenitna in velika cerkev. Julijan in Maksimijan bila sta že pred njim umorjena zavoljo sv. vere.

Sv. Maksim, škof in spoznovavec v Paviji na Laškem, je umerl leta 270. — V Solnogradu častijo tudi nekega Maksima, ki je bil mašnik v tem mestu in s 55

kristjani vred neko noč nagloma napaden in umorjen. Spomin njegov se obhaja današnji dan.

Sv. Pega, devica iz Angleškega, je po smerti svojega brata, sv. Gutlaka puščavnika, romala v Rim, kjer je tudi umerla l. 719.

Sv. Severin, opat, je oznanoval sv. vero po avstrijskih deželah (dolenje- in gorenje-avstrijskih) in je prišel celo čez bavarsko mejo do Pasove. Imel je od Boga dar čudežev in prerokovanja. Umerl je leta 482. Njegovi ostanke so se leta 910 prenesli v Neapol na Laškem.

Ss. Teofil in Heladij, mučenika v Libiji. Pervi je bil dijakon (duhovnik niže verste, ki mu manjka samo četertega posvečenja ali mašništva). Najprvo so ju vlačili po ostrih čepinjah, potem pa v ogenj vergli, kjer je vsak svojo sveto dušo izdihnil.

Listek za raznoterosti.

Zahvala. Več pobožnih duš prečastitemu gospodu kanoniku Andreju Zamejcu naznanja očitno in iskreno zahvalo za prelepo novo napravo, pregrajo pred sv. R. Telesom v stoljni cerkvi. Veliko serc je s tem močno razveseljenih in hočejo moliti za velikoserčnega gospoda dobrotnika, posebno tudi o priliki sv. Obhajila.

Katoliška družba ima prihodnji torek (4. avgusta) spet sv. mašo za svoje žive in mrtve ude na Rožniku zjutraj ob petih z navadnim darovanjem za uboge podpirane od Vincencije družbe.

† V Ljubljani je 27. t. m. umerl dijak 5. gimnazijalnega razreda France Gregorin. Alojzijanec, kateri je tudi iz dijaške kuhinje več časa precejšno pomoč dobival, zlasti še v svoji bolezni. Naj bo svojim sošolcem in sploh dijakom v molitev priporočen.

V molitev priporoča č. g. kapl. Fr. Mekinec svojo sestro Marijo Mekinec, ki je po dolgi bolezni v 52. letu svojega življenja po prejetih ss. zakramentih v Gospodu zaspala 29. t. m. Bog ji daj večni mir!

Duhovske spremembe.

V teržaški škofiji: Preč. g. Andr. Šterk, kanonik, je postal kapiteljski dekan; prečast. gosp. Fr. Černe, župnik pri M. D. Pomočnici, pa je imenovan kanonik ondotnega kapitelja. Č. g. Andr. Purga je sprejet iz škofije Kerske (Veglia) in je postal duhovni pomočnik v Milah. Č. g. Bernard. Séver, začasno sekulariziran, pa subsidijar v Novakih. Č. g. Fr. Kušar se podá v pokoj. — Umerl je 9. t. m. č. g. Jak. Bokatič, kurat v Kosta-Boni. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za kapelo sv. Cirila in Metoda v novi cerkvi Jezus. presvetelega Serca v Ljubljani gg.: Franc Štupica, župnik v Šent-Heleni, 5 gld. — Karol Lapajne, župnik v Zlatem polji, 2 gld. — Fr. Zmazek, župnik pri sv. Urbanu, 1 gl. — Valentin Pečnik, administrator na Vranji peči, 3 gl. — V. G. 1 gld. — Ant. Koblar, kaplan v Mengšu, 16 gld. 65 kr. — Jakob Strupi, kaplan v Slavini, 2 gld. — Al. Rožič, župnik v Krašnji, 1 gld. 5 kr. — Matej Pintar, kaplan v Radečah, 2 gld. — Dr. Lj. Požar v Ljubljani 1 gld. — Jož. Gerčar, župnik pri sv. Trojici, 10 gld. — Jakob Kavčič, c. k. vrad. v p. v Brezicah, 1 gld. — Fr. Vohinc, župnik v Križih pri Teržiču, 2 gld. — J. Markoč v Terstu 2 gld. — Matija Erjavec, dekan v Vi-

pavi, 10 gld. — Ant. Žnidaršič, na Premu, 1 gld. 50 kr. — Anton Skubic, c. k. gimn. prof., 5 gld. — Jos. Bratanič, Vitanjski žup. z duh. pom., 2 gld. — Anton Domicelj, vikar v Črnem verhu, 5 gld. — Gregor Šlibar, kaplan v Mošnjah, 2 gld. — Jožef Jaklič, župnik v Dolenji vasi, 3 gld. — Marija Deržečnik, učenka na Arlici pri Ribnici, 50 kr. — Fr. J. 5 gld. — Matija Absec, prov. v Hotiču, 2 gld. — Ant. Trepal, župnik v Kopanji, 3 gld. — Al. Sorč, c. k. poštar v Bovcu, 1 gld. — Mat. Sternad, župnik na Ljubnem pri Gor. Gradu, 2 gld. — Jan. Skvarča, kurat v Budanjah, 5 gld. 56 kr. — Mat. Barcar, župnik v Rušah, 2 gld. — J. Sterle iz Kamnika 5 gld. — Dobra duša: 75 gld. Duhovnija na Berdu 4 gold. 28 kr. — BB. 25 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Pobožna oseba po milg. proštu P. Urhu 5 gld. — BB. 25 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Mozirja na Štajarskem po Lizi Štefci 40 gld. — BB. 10 gld. — Sl. šolsko vodstvo v Železnikih 1 gld. 30 kr. — Čast. g. kaplan A. Koblar 8 gld. 10 kr. in 1 gld. za najpotreb. misijon. — Č. g. župn. Krištofič 1 gld. — Antonija Miklavc 1 gold. Čast. g. A. Keržič, n. kat. 30 gld. — Čast. g. M. Molek, duh. pom. v Šmartnem pri Litiji, 2 gld. 70 kr. — Iz Budanj po č. g. kuratu J. Skvarču 15 gld. — Iz Vodice po č. g. župniku 4 gld.

Za cerkev sv. Cirila in Metoda v Solunu: Po preč. g. dekanu U. Golmajarju v Tomaju 6 gl. — BB. 10 gl.

Za usmiljene sestre v Solunu: BB. 10 gld.

Za najpotrebnejše misijone: BB. 5 gld.

Za razne misijone: Pobožna umerla oseba po milg. proštu P. Urhu 15 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. župnik Kepec 3 gld. — Pobožna umerla oseba po milg. proštu P. Urhu 5 gld. — Neka oseba iz Polhov. gradca 1 gld.

Za oo. Trapiste v Banjaški: Pobožna že umerla oseba po milg. proštu P. Urhu 10 gld. Č. g. župnik Fr. Kepec 2 gld. — Z Verhnike 5 gld.

Za afrikanski misijon: A. Merhar 1 gld.

Za oltar ss. Cirila in Metoda v Ljubljani: Iz Vodice čast. gosp. župnik Tom. Kajdiž 3 gld.

Za zvonove pri novi cerkvi Jezusovega presv. Serca Mar. Lozar 5 gld.

Za študentovsko kuhinjo: BB. 5 gld. — Č. g. J. J. 2 gld. — Č. g. Krištofič 3 gld. — G. L. 2 gld. — Dober prijatelj 2 gld. — Č. g. Ant. Lesjak, sem. duh. 1 gld. — Č. g. žup. Tom. Kajdiž 2 gld. — Č. gosp. kapl. Fr. Mekinec 1 gld. — Msgr. M. P. 7 gld. — Čast. g. župnik J. Jaklič 2 gld. — Čast. gospod kaplan Anton Koblar 1 gld. 90 kr. — Preč. gosp. dekan M. Kožuh 5 gld. — Od nekega umerlega po milg. proštu Petru Urhu 10 gld.

Opomba. V god Marije Snežnice, to je, 5. avg., o 1/8 bode v stoljni cerkvi pri altari Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca sv. maša za žive in mrtve dobrotnike naših dijakov. Kteri so v Ljubljani, naj pridejo k sv. maši; kteri pa so na počitnicah, naj v domačo cerkev s tem namenom gredo k sv. maši. Namen je še posebej: zahvaliti Boga za dobre preteklega šolskega leta, moliti, da bi Bog na prošnje N. lj. G. dobrotnikom naj gorečnejši želje spolnil, pa tudi za prihodnje leto obilno dobrotnikov obudil ter bi se moglo lepo delo nadaljevati. Za preteklo šolsko leto je vse plačano — ne solda financminister nikomur ni dolžan, torej: le serčnost! Želeti pa je, naj bi dobre čebelice o počitnicah nanesele brešna saj za nekatere mesce ter bi imel minister „korajžo“, saj naj boljšim in naj potrebnijim dijakom nekoliko upanja odpreti.

(Drugi dar. prih.)